

Městské divadlo Brno

 DOKOŘÁN

**LISTOPAD
2025
CENA 48 Kč**

Vážení divadelní přátelé,

každá naše premiéra je vždy výjimečná, ovšem to, co zažili diváci světové premiéry muzikálu Daniela Kyzlinka a Ludka Kašparovského *Winton* dne 18. října tohoto roku, bylo vskutku neobvyklé. A nejde zde o představení, kterému zatím vždy vyprodané hlediště Hudební scény dlouze aplauduje vestoje, ale o to, co se odehrálo těsně před jeho zahájením. V hledišti jsme totiž přivítali vzácné hosty z mnoha zemí světa. Tři z nich byly skutečné „Wintonovy děti“, Milena Grenfell-Baines, Eva Paddock a Alf Dubs, který je dodnes členem Sněmovny lordů, a s nimi další desítky hostů, což byly děti či vnuci „Wintonových dětí“, a mezi nimi nechyběl ani syn sira Nicholase Wintona Nick Winton. Poté co jsme představili některé z nich, požádal Petr Kalousek, člen orchestru našeho divadla, ale v tomto případě hlavně spoluzakladatel festivalu Meeting Brno, který s nápadem pozvat tyto vzácné osobnosti na naši premiéru přišel, o to, aby povstali všichni ti, kteří za svůj život vděčí siru Nicholasi Wintonovi. A tak se stalo něco podobného, co možná znáte z vysílání britské televize BBC, kdy v sále, v němž byl tehdy sir Nicholas Winton osobně přítomný, po stejné výzvě povstalo veškeré publikum, neboť právě k tomuto aktu se zachráněné děti sešly, aby tak vyjádřily své poděkování.

I v hledišti našeho divadla povstaly jeho děti, děti jeho dětí i další generace a v rukou měly fotografie z doby, kdy k jejich záchraně či k záchraně jejich předků došlo. Během chvilky pak povstalo i kompletní hlediště s mohutným potleskem vyjadřujícím obdiv k úžasnému činu mimořádného a zároveň skromného člověka,

kterému se podařilo transportovat do bezpečí 669 židovských dětí. Vždyť o svých zásluhách Winton více než čtyřicet let nepromluvil a nebýt toho, že jeho manželka našla na půdě jejich domu dokumenty se seznamy zachráněných dětí, nikdo by se o jeho úžasném činu nikdy nedozvěděl.

Samozřejmě že nebyl sám, kdo v oně hrůzné době pomáhal zachraňovat životy židovských dětí, pro autory naší nejnovější premiéry se však stal právě Winton oním symbolem neobvyklé lidskosti, která odmítá stát stranou v situaci, kdy je třeba, přes

všechna rizika s tím spojená, konat. To, že inscenace režiséra Petra Gazdika končí autentickou nahrávkou, v níž sir Nicholas Winton označuje jako nejvýznamnější motivy lidského konání etiku, slušnost a lásku, jen potvrzuje záměr celé inscenace připomenout současným lidem to, že existují hodnoty, kvůli nimž stojí za to bojovat.

A ještě jedna vzácná věc se odehrála. Ještě předtím než povstaly „Wintonovy děti“, přivítali jsme mezi návštěvníky premiéry i prezidentku Slovenské republiky, paní Zuzanu Čaputovou. Dostalo se jí nádherného přivítání rovněž v podobě potlesku vestoje všech diváků, který zaslouženě trval několik minut. Jistě není třeba blíže vysvětlovat proč...

V návaznosti na premiéru muzikálu *Winton* jsme rovněž ve spolupráci s festivalem Meeting Brno uspořádali diskusi s našimi vzácnými hosty Nickem Wintonem, Milenou Grenfell-Baines, Evou Paddock a Alfem Dubsem, která byla zaměřena na dnešní vnímání Wintonova činu i na širší reflexi toho, co pro nás znamená odvaha, zodpovědnost a lidskost. Diskuse se odehrála na

Poslední říjnovou sobotu jsme oslavili narozeniny Zdeny Herfortové. Během večera přijímala dary skutečné i divadelní a doufáme, že ji bude energie a radost provázet i nadále.

Stalo se...

Dramaturg Vojtěch Balcar, režisér Stanislav Moša a překladatelka Zuzana Čtveráčková seznámili na tiskové konferenci novináře s připravovanou inscenací Lazebník sevillský.

Jubileum

Ve veselé atmosféře jsme zahájili zkoušení nové silvestrovské komedie Drákula v režii Stanislava Slováka.

Hudební scéně, která byla v neděli o třetí hodině odpolední zcela zaplněná a všichni zúčastnění o ní hovoří jako o něčem naprosto výjimečném.

O těchto událostech vás informuju proto, že jste u toho všichni nemohli být. To by však ani nebylo možné... Možné ovšem je navštívit naše představení muzikálu *Winton*, které mimořádně silným jevištním zpracováním hluboce oslovuje všechny své diváky.

Na shledanou se s vámi při různých návštěvách našeho divadla za všechny kolegy

Stanislav Moša, ředitel MdB

Petr Štěpán

Štír

Mají silnou vůli
Ty vřelé city
Mají dobrý úsudek
Jak přesný, tak hbitý
Navíc vládnou intuici
Předvídají další krok
Dalo by se směle říci:
Štír je dobrý psycholog

Odkud tedy pramení
Ty pomluvy a klevěty
Že Štír je zrádné znamení
Divný korýš s klepety?

To lidé dali hvězdám jména

Dva dny zpátky, především
Potkal jsem se s prímá Štírem
Měl jsem nějaké trápení
On mi nabídl řešení
A jeho pomoc přišla vhod

První člověk, zrovna Štír
Co se na mě nevybod

B | R | N | O

STATUTÁRNÍ MĚSTO BRNO
FINANČNĚ PODPORUJE
MĚSTSKÉ DIVADLO BRNO,
PŘÍSPĚVKOVOU ORGANIZACI

MINISTERSTVO
KULTURY

Partneři divadla

HEDIN AUTOMOTIVE

BRNO AIRPORT

Daniel Rymeš

S muzikálem Winton žiju už pěknou řádku let

S hercem, ale také sbormistrem a pedagogem Danielem Rymešem jsme se sešli za slunečného podzimního dne v kavárně v blízkosti našeho divadla. Měla jsem to štěstí, že si našel čas mezi intenzivním zkoušením muzikálu *Winton* a svou rodinou. A jelikož čas někdy ujíždí rychleji než právě se rozjíždějící šalina, není proč otálet...

S Eliškou Horňákovou v muzikálu Winton, režie Petr Gazdík

Vy jste právě přišel přímo ze zkoušky nově připravovaného muzikálu *Winton*. Má první otázka se tak přirozeně nabízí – kdy jste poprvé slyšel o Nicholasi Wintonovi? Bylo to až v souvislosti s tímto muzikálem nebo vás jeho životní příběh zaujal už dřív?

O Wintonovi jsem slyšel už dříve – asi před deseti lety jsem viděl jeho televizní vystoupení, kdy do hlediště přišli lidé, které zachránil jako děti. Bylo to velmi silné.

O samotném muzikálu *Winton* jsem se poprvé dozvěděl zhruba před sedmi lety, když mě Daniel Kyzlink požádal, jestli bych nenahrál jedno demo pro chystanou inscenaci. Dá se tak říct, že s tímto muzikálem vlastně žiju už pěknou řádku let.

Každý tvůrce i herec uchopuje postavu Nicholase Wintona trochu jinak. Jak ho tedy osobně vnímáte vy sám?

Mně se na něm líbí, že to vlastně není ten klasický hrdina, který udělá něco nemožného-

ho. V muzikálu se to i několikrát zmiňuje – že všechno, co není vysloveně nemožné, se dá uskutečnit, jestliže se na to člověk zaměří a je rozhodnutý to udělat.

Winton nebyl žádný nadčlověk, ale obyčejný člověk, který měl vůli pustit se do něčeho, co by většina lidí asi ani nezkusila. Jakmile se do něčeho dal a pro něco se rozhodl, dokázal věci, pro které jiným spíš chyběla představitelství než schopnosti. Koneckonců se ukázalo, že to proveditelné bylo – a dokonce ve velkém měřítku.

Winton tímto svým činem změnil nespočet lidských životů. Máte i vy ve svém životě někoho, kdo vás podobně ovlivnil – třeba ne v tak velkém měřítku, ale kdo vám v určitou chvíli pomohl, inspiroval vás nebo vás nasměroval jinam, než kam byste se vydal sám?

Myslím, že takových lidí bylo v mém životě opravdu hodně. To, jaký jsem, kde jsem a jakou cestou jsem šel, hodně ovlivnila právě

Na zkoušce muzikálu *Drahý Evane Hansene*, tentokrát v roli sbormistra

ta náhodná setkání s určitými lidmi. Když se dnes ohlížím zpátky, vidím, že moje cesta byla mnohem víc formována lidmi kolem mě než tím, co jsem si tehdy sám plánoval nebo přál.

Například můj vedoucí z chlapeckého kroužku, když jsem byl malý – byl skvělý a naučil mě nevzdávat se. Nebo moji pedagogové na JAMU, u kterých jsem až po letech pochopil, jak moc mi dali. A také spolužáci, kteří mě podrželi ve chvílích, kdy jsem měl chuť se studiem skončit, protože jsem měl pocit, že to nezvládám a že to nemá smysl.

Kdyby tehdy kolem mě nebyli tihle lidé, věřím, že bych dnes byl úplně někde jinde.

Vedle herecké práce působíte u nás v divadle také jako sbormistr. Jak jste se k této práci dostal?

Pozici sbormistra jsem si přál už dlouho. Tuto myšlenku mi poprvé vnukli někteří mí kolegové krátce po nástupu do angažmá. Sborové vícehlasy jsem vždy chytal velmi rychle, tak jsem občas trochu pomohl i ostatním.

Kolegové mě pak z legrace ponoukali, ať jdu rovnou řídit celý sbor. Mě ta představa zaujala, ačkoliv jsem si tehdy vůbec nemyslel, že bych na to mohl mít potřebné schopnosti. Ale díky zkušenostem z výuky a korepeticím, které jsem vedl v Divadle na Orlí, jsem získal jistotu, že práci sbormistra zvládnou.

Pokud se nepletu, poprvé jste si tuto novou pozici vyzkoušel u muzikálu *Drahý Evane Hansene*...

Ano, domluvil jsem se tehdy s Danielem Kyzlinkem, který měl na starost hudební nastudování, že bych se rád ujal toho vokálního. Hudbu jsem znal velmi dobře, hrál jsem si ji doma na klavír a zpíval si ji, takže jsem se cítil připravený. Hrál jsem zde menší roli a zároveň skloubil tuto práci se sbormistrovskou pozicí.

Protože jsem se osvědčil, oslovil mě šéf orchestru Dan Kalousek, že by potřeboval sbormistra na koncert *Dvacet let Hudební scény* a následně i u *Čarodějek z Eastwicku*. To byla obrovská výzva – poprvé jsem korepetoval sbor asi padesáti lidí. Strávil jsem měsíc a půl pět hodin denně u klavíru. Přineslo mi to ale nový pohled na inscenace a cennou profesní zkušenost.

Pedagogem jste se stal už v roce 2015, tedy záhy po dokončení vlastních studií. Co se od té doby změnilo? Vnímáte, že jste se v této práci nějak posunul?

Tehdy jsem vedl předmět Intonace, Zpěv jsem začal učit až o něco později a nakonec se z něho stala má hlavní pedagogická činnost. Intonace má v rozvrhu každého ateliéru jen dvě hodiny týdně, ale Zpěvu je podstatně víc. Jeden rok jsem učil i osmnáct hodin týdně, což byla v kombinaci s angažmá v divadle velká zátěž. Přesto musím říct, že mě to strašně baví. A hlavně mám radost, že to, co dělám, baví i moje studenty. Vidět, jak se z těch mladých lidí, kteří před pár lety poprvé přišli na školu, stávají hotoví umělci, kteří stojí vedle vás na scéně, je pro mě obrovským uspokojením. Člověku to také dá potvrzení, že ta jeho pedagogická práce má smysl – že to, čemu věnoval čas a energii, přináší výsledky, které může vidět naživo.

S Marcem Salvadorim v muzikálu *Drahý Evane Hansene*, režie Stanislav Moša

Vedle všech těchto pracovních rolí, které zastáváte v divadle i na škole, máte doma snad tu nejdůležitější – roli tatínka. Dá se říct, že je to také jedna z vašich životních „rolí“. Co pro vás rodičovství znamená?

Je to směs neuvěřitelně silných emocí. Na prvním místě musím říct, že je to nádherné. Ale zároveň i velmi náročné a vysilující. Ale i přes to všechno je to úžasný kolotoč, který vám úplně promění pohled na svět. To, co se dřív zdálo zásadní, najednou ustoupí do pozadí, a vy začnete vnímat věci z jiné perspektivy. Je to nesmírně obohacující zkušenost, která mě jako člověka i umělce posunula o kus dál.

Vnímáte díky své životní zkušenosti a tomu, že jste dnes sám rodičem, příběh *Wintona* jinak?

Myslím si, že ho opravdu vnímám jinak než před těmi sedmi lety, kdy jsem o něm slyšel poprvé. Skutečnost, že lidé byli schopni vzít své dítě, posadit ho do vlaku a poslat ho pryč. A to mluvím o dětech ve věku před-

školním nebo raně školním – já sám mám malé děti a nedokážu si představit, že bych to udělal. Ta duševní síla, kterou museli mít, je pro mě na tom příběhu to nejpůsobivější.

Abychom náš rozhovor zakončili trochu odlehčeně, tak se na závěr zeptám, jak si čistíte hlavu od divadla, od všeho pracovního shonu?

Hodně mi v tom pomáhají děti. Když jim například hraju na kytaru, hrozně je to rozdovádí a užijeme si spoustu legrace. Jsou ten nejlepší možný relax, a i když si s nimi člověk moc neodpočine fyzicky, hlavu si vyčistí parádně.

A když mám trochu času a energie, také rád vařím. Neříkám, že vařím dobře, ale vařím rád. Je to činnost, u které si dokážu opravdu odpočinout. A někdy je prostě nejlepší nedělat vůbec nic – jen vypnout a nemyslet na nic. **Děkuji za příjemný rozhovor.**

Text: Eliška Halodová

A close-up portrait of Eva Helbichová, a woman with dark hair, wearing a white button-down shirt. She is resting her chin on her hand and smiling at the camera.

Eva Helbichová

Nic lepšího než ty naše děti už v životě nedokážu

Už dva roky funguje při Městském divadle Brno Muzikálová škola, která formuje naše nejmladší herce a herečky. Právě před dvěma lety, taktéž v listopadovém čísle, přiblížila koncept a fungování nově vzniklé školy čtenářům Dokořánu Eva Helbichová, která je lektorkou herectví a zaštiťuje veškeré organizační a formální záležitosti. Jak se dětem v naší MUZIŠ daří, mi přiblížila během jednoho říjnového odpoledne.

Představujeme vám školičkový ročník pro sezónu 2025/2026

Evi, jak bys shrnula uplynulé dva školičkové roky?

Máme za sebou spoustu krásné, úspěšné a naplňující práce. Děti, které k nám uplynulé dva roky docházely, vytvořily skvělou partu a vznikla mnohá pevná přátelství. Za tu dobu, co byly tady ve školičce, ušly obrovský kus cesty a každý z nich se posunul neuvěřitelným způsobem osobnostně i umělecky... Během dvou let jsme vytvořili za pomoci všech lektorů tři krásná představení, která jsme uváděli nejen v rámci festivalu Dokořán pro hudební divadlo, ale také na oslavách 20 let otevření Hudební scény či 80 let založení divadla. Myslím, že školička naprosto přirozeně zapadla jako puzzle do života našeho divadla. (úsměv)

Proměnil se v průběhu času nějak zásadně koncept školičky?

Koncept, na kterém jsme se na začátku domluvili, zůstal neměnný. Zvýšili jsme ale například věkovou hranici, od které k nám děti přijímáme. Když jsme oficiálně školičku otvírali, přijímali jsme děti už od šesti let. Po dvou letech jsme ale dospěli k závěru, že je pro tuto formu vzdělávání rozumnější a efektivnější, když jsou děti o něco star-

ší. Letos jsme tedy na konkurz pozvali děti až od osmi let.

Připomeň nám, prosím, jak školička v průběhu roku funguje?

Děti se u nás v divadle setkávají dvakrát týdně. Vždy v pondělí a ve čtvrtek absolvují s našimi lektory tři hodinové lekce – zpěv, herectví a tanec. Pracujeme workshopovým způsobem, kdy každý měsíc vede jiný lektor, a snažíme se děti za ten rok seznámit co nejkomplexněji s hudebním divadlem. Tedy kromě toho, že je seznamujeme se základy herectví, zpěvu a tance, absolvují ještě další lekce s uměleckotechnickými profesemi, jako je třeba light design či sound design, potkávají se s našimi uměleckými maskérkami, inspicienty, technikáři, kostýmní výtvarnicí... Děti mají také možnost navštívit naše divadelní představení a v rámci školičky i generální zkoušku nových inscenací, ke kterým dostávají odpovídající lektorský úvod. Snažíme se, aby děti pochopily, že hudební divadlo nejsou jenom herci a orchestr, tedy ti, co jsou vidět, ale že obrovský podíl na celé inscenaci mají právě složky, které vidět nejsou... Jak my vždycky říkáme – a nechci, aby to znělo pateticky –,

Vánoční zastavení s MUŽIŠ loni vneslo na naši Dvoranu nádhernou náladu

ale opravdu jsme taková velká rodina. Díky spolupráci všech uměleckých a umělecko-technických složek, díky vzájemné úctě, respektu a důvěře můžeme odvádět výsledky na nejvyšší možné profesionální úrovni.

Co je cílem školičky?

Je důležité říct, že naší ambicí není vychovat po roce ve školičce deset Billy Elliotů a třicet pět Matild, i když s nimi pracujeme co možná nejvíce individuálně, ale pořád v rámci skupiny, kde je jich 13–15. Dětem i rodičům vždycky říkám, že u nás opravdu platí, že cesta je cíl... (úsměv) Každá jedna lekce s každým jedním lektorem je důležitá! Chceme děti komplexně seznámit s hudebním divadlem a přivést je k divadlu jako takovému. Chceme, aby se nebály být samy sebou, aby se dokázaly herecky, tanečně a pěvecky svobodně vyjadřovat bez obav a studu, byly schopny se postavit na jeviště a partnerit s jakýmkoliv dospělým kolegou a pracovat s profesionálním režisérem, choreografem či dirigentem. Kromě výše zmíněného je pro nás moc důležité, a myslím, že se nám to zaplatí pánbůh daří, aby se děti cítily dobře, bezpečně, aby mezi nimi vznikla přátelství,

aby se respektovaly a podporovaly navzájem, pomáhaly si, aby se starší přirozeně starali sourozenecky o mladší a všichni normálně komunikovali bez neustálé nutkavé potřeby být online... Což vnímám opravdu jako velký problém dnešní doby. Děti sedí ve skupince a každý kouká do telefonu místo toho, aby si povídaly... Naštěstí nám se daří s dětmi pracovat takovým způsobem, že telefony opravdu odkládají a nepotřebují je. Mám radost, když vidím, že tohle všechno funguje a děti jsou jedna parta a pracují jako jeden organizmus, jako my tady v divadle. I díky tomu si můžeme troufnout na taková závěrečná představení, jaká se povedla v minulých letech.

Co je tedy přesně výstupem vaší celoroční práce?

Jeden z velkých přínosů Muzikálové školy je právě závěrečné vystoupení, které dáváme dohromady cca pět týdnů. Je to společná práce všech lektorů, kteří děti v průběhu roku vedou. Děti zažijí celý proces zkoušení divadelního představení. Nej dřív s nimi čteme texty, korepetujeme, dávají se dohromady choreografie, to celé pod režijním ve-

dením Petra Gazdika. To je právě čas, kdy se dětem spojí všechno, co se učily, a zjišťují, že vše, co jim lektori říkali na jednotlivých lekcích, je pravda, že všechno to, co se dozvěděly a naučily, potřebují, uplatňují a vše to najednou dává velký smysl.

Shrňte nám, co jste za uplynulý dva roky stihli připravit?

Za ty dva roky jsme nazkoušeli dvě velká závěrečná představení – první jsme odpremiérovali v rámci festivalu Dokořán pro hudební divadlo v červnu 2024 a byla to zkrácená verze *Pískání po větru* a tanečně pěvecké vystoupení *Muzikálová smršť*. V další sezóně jsme se *Smrští* vystoupili i v rámci oslav 20. výročí otevření Hudební scény. V zimě 2024, abychom se nenudili (*smích*), jsme si vymysleli *Vánoční zastavení s MUŽIŠ* na Divadelní dvoraně, které jsme pětkrát reprízovali. A zatím poslední vystoupení jsme měli v červnu 2025, kdy jsme s dětmi připravili komponované představení z básní a muzikálových písní *Muzikálový koncert*, který jsme na naší Dvoraně uvedli celkem třikrát.

Chodí na tahle představení i „lovci talentů“?

Ano. Opravdu se nám ozývají z různých institucí, že slyšeli o naší školičce nebo se byli podívat na představení a že by měli zájem zalovit v našich vodách. Nedávno jsme spolupracovali s brněnskou Hvězdárnou a Českou televizí, z našich řad si vybral děti do svého seriálu například režisér Petr Kolečko. Ta spolupráce se čím dál více rozšiřuje, což je skvělé hlavně pro děti, pro které tím vznikají možnosti spolupráce i mimo naše divadlo. Co jinak čeká absolventy po odchodu ze školičky? Jaké mají možnosti dál rozvíjet vše, co se v Městském divadle naučili?

To byla samozřejmě obava a otázka mnohých rodičů: „U vás to bylo tak super, tak komplexní, a co my teď jako máme dělat?“ (úsměv) Kdyby to bylo jen na nás, nechali bychom si děti určité dál. Zájem o školičku je ale tak velký a tlak na nás je opravdu obrovský, proto jsme nuceni nechat si děti zatím pouze rok a skrze konkurz přijímáme děti nové. Po roce je některým absolventům školičky nabídnuto, že mohou pokračovat ještě další

rok v následném běhu, do kterého vybíráme pouze malý počet dětí, se kterými pracujeme ještě více individuálně. Navíc se snažíme neustále mapovat a zjišťovat institucionální a personální možnosti, které v Brně a okolí jsou, abychom byli schopni nějak smysluplně děti dál nasměrovat v individuálním vzdělávání dle jejich aktuálních preferencí po roce či dvou, které u nás stráví. Samozřejmě se snažíme s dětmi udržovat kontakt i nadále nejen proto, že je máme všechny moc rádi, ale také proto, že z nich poměrně často vybíráme představitele dětských rolí do připravovaných inscenací.

Kolik dětí prošlo školičkou celkově?

Školičkou prošlo doposud cca 120 dětí, a pokud bychom počítali i přípravku pro muzikál *Matilda*, což byl takový pilotní školičkový běh, bylo by to 220 dětí.

A kolik se o ně stará lektorů?

Celkově školičkou prošlo 31 skvělých kolegů v roli lektora či lektorky herectví, zpěvu a tance, což odpovídá desíti měsícům výuky. Dalších šest lektorů děti seznamovalo s různými umělecko-technickými profesemi a o lektorské úvody k inscenacím se stará naše šéfdramaturgyně Klára Latzková. Naši lektori jsou výkonnými umělci tohoto divadla a jsou to báječní a hodní lidé, kteří s dětmi pracují s dvousetprocentním nasazením. Předávají dětem svoje umělecké know-how a příkladem své osobnosti děti směřují a formují. Každý jeden z nich má lví podíl na tom, že jsme schopni v závěru roku s dětmi nazkoušet poměrně náročná vystoupení.

Desítky dětí hrají i v muzikálu *Winton*, který se odehrává těsně před vypuknutím druhé světové války. Náš rozhovor vzniká pouhý týden před premiérou. Liší se práce s dětmi v závislosti na tématu inscenace?

Myslím si, že práce s dětmi na jakékoli inscenaci je v podstatě stejná a je to vlastně totožná práce jako s dospělým hercem. Myslím si ale, že děti to mají jednodušší v tom, že nejsou zatíženy neúspěchy, pochybnostmi, studem, strachy a třeba přílišnou zodpovědností jako někdy dospělí. Děti jsou velice chytré a velmi rychle chápou i složité situace, ve kterých se postavy dospělých, jako

*V obležení školičkových dětí
po premiéře muzikálu Winton*

třeba právě u *Wintona*, ocitají a jsou schopny na to přirozeně, citlivě a přesně reagovat. Všechno jim vysvětlíme, ukážeme jim jak, když je třeba, a ony to prostě udělají. (úsměv) Snažíme se o to, aby byly na jevišti přirozené a aby situace, příběh každého z nich opravdu žily v tu danou chvíli a v průběhu celého představení. S tím samozřejmě souvisí veškerá příprava od čtených zkoušek přes korepetice, aranžování až po premiéru...

A jaké je zkoušení *Wintona* pro tebe jako pro trojnásobnou mámu?

Zkoušení *Wintona* je samozřejmě hodně

emotivní, na zkouškách se i pláče, je to pro všechny opravdu těžké. Myslím si, že všichni velmi dobře vnímají, že celý proces zkoušení a výsledek je obrovská zodpovědnost vůči všem těm lidem, o kterých to je. Když jsme si s dětmi četli některé scény, jako třeba tu, kdy sedí Karlík a Hanička s maminkou a tatínkem u večeře a povídají si o tom, že děti pojedou samy na „výlet“ do Anglie, rozplakala jsem se... A to si můžete říkat stokrát – jsi profík, měj odstup, nedělej to... Ono to chce ale čas. Samozřejmě ta představa je pro mě jako pro mámu prostě šílená. Vů-

bec si nedokážu představit, co muse-li ty maminky a tatínkové prožívat, když mávali svým dětem při odjezdu vlaku. Ale na druhé straně, kdybych byla v téže situaci, asi bych jednala stejně, protože jsem nedala život svým dětem proto, aby mi je zlovůle a vyšší zájmy kohokoliv vzaly... Je to opravdu náročné a přiznám se, že byt největší a nejtěžší balvan leží momentálně na Petrovi (Petr Gazdík, pozn. aut.) jako režisérovi, aby dokázal přenést svoji vizi skrz herce, orchestr a všechny uměleckotechnické složky na jeviště, což se mu skvěle daří, tak se po každé zkoušce cítím vyčerpaná. Ale to tak máme asi všichni, když se pokaždé podívám kolem sebe... Je to dáno tématem i nároky, které jsou celým realizačním týmem na herce kladeny, i na ty dětské. Je to ale samozřejmě správně a myslím, že to bude moc silné představení.

Připravujete s MUZIŠ letos opět nějaké adventní představení?

Letos nás přizvalo město Brno k účasti na rozsvěcení vánočního stromu 21. listopadu na náměstí Svobody, kde bychom v rámci odpoledního programu měli se školičkou vystoupit. Tento program bychom pak chtěli zopakovat i u nás v divadle v rámci naší vánoční Divadelní dvorany. Diváci se stejně jako loni opět můžou těšit na vánoční stromček, betlém, školičku a něco dobrého na zahřátí pro děti i dospělé. (úsměv)

A co ty a advent? Stihneš během příprav vánočního vystoupení školičky i příprav Vánoc doma? Bude cukroví, úklid, výzdoba...?

Já si vždycky říkám, že všechno nové, dobré i špatné, co v životě přichází, jsou prostě výzvy, které se snažím s vděčností a s pokorou přijímat. Na ty dobré se moc těším a z těch špatných si snažím vzít to dobré. (úsměv) Něco mám zkrátka pochopit, uvědomit si, posunout se a růst... Bytostně ale cítím, že nic lepšího, většího a ještě víc naplňujícího než ty naše děti už v životě nedo-

Rodinné foto pořízené v Divadelním klubu, kluci hrdě nesou na hrudi hvězdné logo školičky

kážu. Splnilo se mi největší životní přání... Kryštůfek, Prokůpek a Anička jsou ta největší a nejkrásnější výzva, jsou pro mě a Zdenka nejvíc... Takže ano – všechno zvládnou, všechno bude! (smích) Naše děti už jsou dneska samozřejmě starší, se vším hodně pomůžou, už to opravdu není jenom na mně a Zdenkovi. A taky vědí, že si pomáháme – nejenom tady v divadle, ale taky doma! (smích) Takže dá-li pánbůh, budeme zdraví a budeme mít krásné požehnané Vánoce jako každý rok se vším všudy a já už se na ně opravdu moc těším!

Já samozřejmě také, na ty domácí i na ty naše divadelní. Přijďte za námi pro kus vánoční atmosféry třeba na náměstí Svobody nebo na naši Divadelní dvoranu. Určitě v davu zahlédnete sympatickou černovlásku, která bude napjatě a s láskou v očích sledovat při vystoupení své malé školičkové svěřence. Evičko, děkuji za příjemné povídání a přeji tobě, lektorům i všem dětem mnoho zdaru a radosti při společné práci!

Text: Lenka Kovářiková

Premiérový víkend s Wintonem

Premiéra muzikálu Winton se stala událostí světového významu. Pozvání našeho divadla a organizace Meeting Brno přijali syn Nicholase Wintona Nick, tři přeživší „Wintonovy děti“ a desítky příbuzných, tedy členů „Wintonovy rodiny“...

Nezapomenutelným zážitkem se stala také nedělní odpolední debata na Hudební scéně moderovaná Davidem Mackem z Meeting Brno. O svém životě a odkazu sira Nicholase Wintona vyprávěli jeho syn Nick Winton a Milena Grenfell-Baines, Eva Paddock a Alf Dubs, kteří jako děti odjeli z Prahy právě v jednom z vlaků, které Nicholas Winton vypravil.

...premiéru a setkání s nimi si nenechali ujít například slovenská prezidentka Zuzana Čaputová či hejtman Jihomoravského kraje Jan Grolich.

Odkaz Nicholase Wintona dnes

Druhá polovina debaty patřila vzpomínkám režiséra Mateje Mináče, který Wintonovo úsilí zdokumentoval ve svých filmech a knihách. O nutnosti udržovat odkaz svého otce v povědomí dnešní společnosti debatovaly spolu s Nickem Wintonem i dcery zachráněných Wintonových dětí Karen Kruger a Anita Grosz.

Nedělní premiérové obsazení muzikálu Winton

Marco Salvadori, Nick Winton, Hana Kratochvilová a režisér Petr Gazdík během společenského setkání po premiéře

Voluson™ Nová éra ultrazvuků pro zdraví žen

Voluson
Performance 18

Voluson
Expert 22,20

Voluson
Signature 18

Voluson
Swift

ČECHY

Ing. Eduard Kadlec - kadlec@emsbrno.com; +420 724 266 409

Ing. Radek Maceška - maceska@emsbrno.com, +420 725 828 597

MORAVA

Bc. Jesika Němčáková

nemcakova@emsbrno.com, + 420 722 984 048

Milí čtenáři Dokořanu, blíží se nám konec roku a vy moc dobře víte, co to znamená. Vánoce, Silvestr, ale hlavně – ukončení hlasování v naší, tedy vlastně vaší anketě *Křídla*!

Pravidelně odměňujete naše umělce svou přítomností a potleskem v sále, posíláte jim pochvalné vzkazy a zastavujete je na ulici či v šalině a je to od vás opravdu krásné, ale co si budeme povídat – socha je socha! A mít doma neustále na očích zhmotnění vašeho uznání ve formě sošky *Křídla* je prostě nevyčerpatelný přísun inspirace pro další a další divadelní práci.

A proto využijte poslední možnosti dát svůj hlas vašim oblíbeným a ocenit herecký výkon či umělecký počín, který vás zaujal, protože **ukončení ankety** se kvapem blíží.

31. prosince skleněné boxy pro sběr hlasovacích lístků (který najdete v časopisu Dokořán i u zmiňovaných boxů) zmizí z pokladny i foyer obou scén divadla a my se pustíme do napínavého počítání. Výsledky sčítání vám (i nám) prozradíme během slavnostního večera již **11. ledna na Hudební scéně**!

Pierre-Augustin Caron de Beaumarchais:

premiéra

LAZEBNÍK SEVILLSKÝ

slavná komedie o sluhovi s ostrovtipem jako břitva

Za zamřížovanými okny si starý doktor Bartholo hlídá mladou Rosinu, k níž chová náklonnost větší, než by se na opatrovníka slušelo. Jaká je to smůla pro hraběte Almavivu, když se kráska, již miluje, musí vdát za svého žárlivého poručníka. Ještěže je zde lazebník Figaro, který ledacos umí, a tak společně s mladými milenci otočí Bartholův dům vzhůru nohama.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: A. Slanina, M. Němec, S. Janotová, M. Isteník, A. Novotný, J. Przebinda, O. Halánek, P. Bořecký a J. Jurásek.

John Du Prez, Eric Idle:

MONTY PYTHON'S SPAMALOT

bláznivá muzikálová komedie podle Monty Pythonů

„Jeden za všechny a všichni za jednoho.“ Známe heslo krále Artuše a jeho rytířů kulatého stolu je snad to jediné, co autoři bláznivého muzikálu ze slavné legendy zanechali v původním stavu. Nebo tohle říkali spíš tři mušketýři...? V oně potřeštěné taškařici se opravdu nedá věřit nikomu a ničemu, musíte ji zkrátka vidět a přesvědčit se na vlastní oči a uši!

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: P. Štěpán nebo L. Vlček, A. Zelová nebo H. Holišová, O. Halánek nebo J. Brožek, D. Rymeš nebo M. Salvadori, O. Studénka nebo D. Vitázek, L. Janota nebo A. Slanina a další.

Petr Šabach, Ivan Hlas, Petr Jarchovský, Jan Hřebejk, Miroslav Hanuš:

ŠAKALÍ LÉTA

legendární český muzikál

Česká muzikálová legenda vypráví příběh o dejvických šakalících – tedy mladých lidech vyrůstajících v období 50. let, jimž se před očima místo slibované Lajky zhmotní skutečný div: zářící Bejby, jenž nejen svým výzorem, ale především hrou na kytaru obarví šed jejich nudných dnů, a tak díky němu mladá šakalí smečka poznává naději, svobodu, lásku a rokenrol.

Režie: Stanislav Slovák

Hrají: L. Matouš nebo K. Pekar, E. Juráčková nebo S. Tupá, Š. Fikar nebo J. Gazdík, K. Helbich nebo M. Mičulka, A. Slanina nebo O. Smysl a další.

John Dempsey, Dana P. Rowe:

ČARODĚJKY Z EASTWICKU

návrat oblíbené magické muzikálové komedie

Děj muzikálu, jenž v sobě pojí prvky komedie, hororu a satiry, lze z jedné strany nahlížet jako příběh, jenž se na příkladu tří osamělých umělekyní zamýšlí nad vztahy mezi mužem a ženou. Především jsou ale *Čarodějky z Eastwicu* poutavou podívanou, již dominuje odpudivě neodolatelný vyslanec pekel, je muž bude jeviště malé, a tak si kromě něj uzme i vaše srdce!

Režie: Stanislav Moša

Hrají: I. Vaňková nebo S. Janotová, J. Gazdíková nebo T. Navrátilová, R. Coufalová nebo A. Zelová, P. Gazdík nebo P. Štěpán, M. Němec nebo I. Ondříček, L. Bartolšicová nebo L. Bergerová nebo V. Matušová a další.

PROGRAM LISTOPAD

PROGRAM PROSINEC

ČINOHERNÍ SCÉNA

HUDEBNÍ SCÉNA

ČINOHERNÍ SCÉNA

HUDEBNÍ SCÉNA

SO	1.11.	19.00	Lazebník sevillský	P
NE	2.11.	19.00	Lazebník sevillský	D
ÚT	4.11.	19.00	Lazebník sevillský	AB2
ST	5.11.	19.00	První rande	
ČT	6.11.	18.00	Prachy!	zadáno
PÁ	7.11.	19.00	Tak trochu básník	AB5
SO	8.11.	19.00	Tak trochu básník	A6
NE	9.11.	19.00	Hra, která se zvrtila	A2025
PO	10.11.	19.00	Hra, která se zvrtila	M2025
ÚT	11.11.	18.00	Prachy!	zadáno
ČT	13.11.	18.00	Prachy!	zadáno
PÁ	14.11.	19.00	Lazebník sevillský	E5
SO	15.11.	19.00	Lazebník sevillský	AB6
NE	16.11.	19.00	Sugar! (Někdo to rád horké)	
PO	17.11.	18.00	Sugar! (Někdo to rád horké)	
ÚT	18.11.	18.00	Sugar! (Někdo to rád horké)	
ST	19.11.	19.00	Lazebník sevillský	AB3
ČT	20.11.	18.00	Lazebník sevillský	SP
PÁ	21.11.	18.00	Bílá Voda	
SO	22.11.	19.00	Otec	
NE	23.11.	18.00	Vrahčák a anděl	
PO	24.11.	19.00	Hamlet aneb Hádala se duše s tělem X2025	
ÚT	25.11.	19.00	Hamlet aneb Hádala se duše s tělem T2025	
ST	26.11.	19.00	Hamlet aneb Hádala se duše s tělem V2025	
ČT	27.11.	19.00	Až na ten konec dobrý	zadáno
PÁ	28.11.	18.00	Až na ten konec dobrý	
SO	29.11.	19.00	Sám na dva šéfy	
NE	30.11.	18.00	Sám na dva šéfy	

Premiéra Derniéra

NE	2.11.	18.00	Monty Python's Spamalot	
PO	3.11.	19.00	Monty Python's Spamalot	
ÚT	4.11.	18.00	Monty Python's Spamalot	
ST	5.11.	19.00	Monty Python's Spamalot	
PÁ	7.11.	19.00	Šakalí léta	zadáno
SO	8.11.	14.00	Šakalí léta	
SO	8.11.	18.00	Šakalí léta	
NE	9.11.	14.00	Šakalí léta	
NE	9.11.	18.00	Šakalí léta	
ÚT	11.11.	19.00	Čarodějky z Eastwicku	
ST	12.11.	19.00	Čarodějky z Eastwicku	
ČT	13.11.	19.00	Čarodějky z Eastwicku	zadáno
PÁ	14.11.	18.00	Čarodějky z Eastwicku	
SO	15.11.	14.00	Čarodějky z Eastwicku	
SO	15.11.	18.00	Čarodějky z Eastwicku	
NE	16.11.	19.00	Manon Lescaut	
PO	17.11.	18.00	Manon Lescaut	PP1/PP2
ÚT	18.11.	18.00	Manon Lescaut	PPP/P18
ČT	20.11.	18.00	The Addams Family	
PÁ	21.11.	19.00	The Addams Family	
SO	22.11.	14.00	The Addams Family	
SO	22.11.	18.00	The Addams Family	
NE	23.11.	14.00	The Addams Family	
NE	23.11.	18.00	The Addams Family	
PO	24.11.	19.00	The Addams Family	
ÚT	25.11.	18.30	The Addams Family	zadáno
ST	26.11.	18.30	The Addams Family	zadáno
PÁ	28.11.	19.00	Šakalí léta	zadáno
SO	29.11.	14.00	Šakalí léta	
SO	29.11.	18.00	Šakalí léta	
NE	30.11.	19.00	Šakalí léta	zadáno

Veřejná generálka Hostování

PO	1.12.	19.00	Lazebník sevillský	AB1
ÚT	2.12.	19.00	Lazebník sevillský	E2
ČT	4.12.	19.00	Lazebník sevillský	A4
PÁ	5.12.	19.00	Hra, která se zvrtila	Z2025
SO	6.12.	19.00	Hra, která se zvrtila	R2025
NE	7.12.	18.00	Hra, která se zvrtila	
PÁ	12.12.	14.00	Drákula	
PÁ	12.12.	19.00	Drákula	G5
SO	13.12.	19.00	Drákula	P
NE	14.12.	19.00	Drákula	E7
PO	15.12.	19.00	Drákula	A1
ÚT	16.12.	18.00	Velký Gatsby	
ST	17.12.	19.00	Velký Gatsby	
PÁ	19.12.	19.00	Drákula	A5
SO	20.12.	18.00	Noc pastýřů	
NE	21.12.	18.00	Noc pastýřů	
PO	22.12.	18.00	Noc pastýřů	
SO	27.12.	19.00	Ti druzí	
NE	28.12.	18.00	Ti druzí	
PO	29.12.	18.00	Drákula	SP
ÚT	30.12.	19.00	Drákula	A2
ST	31.12.	18.00	Drákula slavnostní silvestrovská premiéra	

Ti druzí

PO	1.12.	19.00	Šakalí léta	
ÚT	2.12.	18.00	Šakalí léta	
ST	3.12.	19.00	Lakomec	
PÁ	5.12.	18.00	Heidi	
SO	6.12.	14.00 a 18.00	Heidi	
NE	7.12.	14.00 a 18.00	Heidi	
ÚT	9.12.	18.00	Mamma Mia!	
ST	10.12.	19.00	Mamma Mia!	
ČT	11.12.	18.00	Mamma Mia!	
PÁ	12.12.	19.00	Mamma Mia!	
SO	13.12.	14.00	Mamma Mia!	
SO	13.12.	18.00	Mamma Mia!	
NE	14.12.	14.00	Mamma Mia!	
NE	14.12.	18.00	Mamma Mia!	
ÚT	16.12.	18.00	My Fair Lady (ze Zelňáku)	
ST	17.12.	19.00	My Fair Lady (ze Zelňáku)	
ČT	18.12.	18.00	My Fair Lady (ze Zelňáku)	
SO	20.12.	14.00	Vánoční koncert	
SO	20.12.	18.00	Vánoční koncert	
NE	21.12.	14.00	Vánoční koncert	
NE	21.12.	18.00	Vánoční koncert	
PO	22.12.	18.00	Vánoční koncert Javory	
ÚT	23.12.	18.00	Vánoční koncert Javory	
SO	27.12.	18.00	Pohádka o živé vodě	
NE	28.12.	14.00	Pohádka o živé vodě	
NE	28.12.	18.00	Pohádka o živé vodě	
PO	29.12.	18.00	Pohádka o živé vodě	
ÚT	30.12.	18.00	Pohádka o živé vodě	
ST	31.12.	14.00	Pohádka o živé vodě	
ST	31.12.	18.00	Pohádka o živé vodě	

Michael Schanze, Hans Dieter Schreeb:

HEIDI romantický muzikál podle bestselleru Johanny Spyri

Slavné „děvčátko z hor“, jak je pohádková Heidi známá po celém světě napříč generacemi, se po delší odmlce vrací na jeviště Hudební scény, aby nejenom svého zasmušilého dědečka Konráda, ale i vás všechny v hledišti svou dětskou radostí, upřímností a laskavostí doslova objalo a připomnělo, že láska k lidem i k přírodě dokáže se světem stále dělat zázraky.

Režie: Stanislav Moša

Hrají: V. Abrahám nebo K. Čtveráčková nebo K. Kabele, G. Čtveráčková nebo M. Juráčková nebo L. Mohylová, K. Helbich nebo P. Helbich nebo M. Mičulka, R. Jícha nebo I. Ondříček, Z. Herfortová nebo E. Kubálková a další.

Benny Andersson, Björn Ulvaeus, Catherine Johnson:

MAMMA MIA! legendární muzikál

„Díky za tvou hudbu, že radost dává nám!“ Tímto děkujeme skupině ABBA i autorům muzikálu *Mamma Mia!*, jehož děj je sestaven právě ze songů slavné švédské kapely. Jejich přispěním totiž vznikl titul, jenž už lze označit za stálíci našeho repertoáru, která se v prosinci v osmi reprízách vrátí na hrací plán, aby rozehrála veselý příběh o jedné řecké veselce.

Režie: Petr Gazdík

Hrají: A. Antalová nebo M. Sedláčková nebo I. Vaňková, D. Křížová nebo B. Remišová nebo P. Šimberová a další.

Francis Scott Fitzgerald:

VELKÝ GATSBY dramatisace slavného románu jazzového věku

Velký americký sen je ústředním tématem příběhu záhadného, pohádkově bohatého Jaye Gatsbyho a jeho nešťastné lásky ke krásné Daisy, kterou se okázalými večírky pořádanými v honosném sídle na Long Islandu snaží přivábit zpátky k sobě. Naneštěstí však každý z nich ve velkém sní o něčem úplně jiném, a tak je jejich opětovné setkání znovu lemováno tragédií.

Režie: Petr Gazdík

Hrají: L. Janota, J. Brožek, K. Daňhelová, D. Velčická, D. Vitázek, O. Studénka, Z. Brožek Holbeinová, J. Gazdíkova, J. Uličník, M. Němec a další.

Josef Bouček:

derniéra

NOC PASTÝŘŮ drama o boji talentu s mocí

Letos v předvánočním čase už naposledy zavítáte do Rožmitálu pod Třemšínem na sváteční zastavení u Jakuba a Anny Rybových a jejich početné rodiny, kterou se Ryba snaží ze všech sil uživit učením. Nepřejícnost místních omezených obyvatel, vrchnosti i fary však bohužel z osvětleného učitele učiní uštvaneho génia, jehož osud vás zasáhne lidskou opravdovostí.

Režie: Petr Gazdík

Hrají: M. Němec, A. Antalová, J. Mazák, R. Jícha, S. Janotová, V. Skála, J. Musilová a další.

Osobnosti MdB doporučují...

Sedm jednou ranou

Láryho Koláře

1. Kniha

Poslední knihou, kterou jsem četl, je román Pavla Tomeše *Až na ten konec dobrý*. Je to fakt dobrý! I s tím koncem! Chcete-li se ponořit do příběhu „dědka“, jeho vnučky Luny a redaktorky Konečné, plně tuto knihu doporučuji. Psána je s nádherným nadhledem, je plná humoru a neočekávaných dějových zvratů. Vzhledem k tomu, že je tento článek psán pro Dokořán, časopis Městského divadla Brno, nemusím podotýkat, že podle tohoto románu napsali pánové Tomeš, Slovák, Šotkovský a Ondra stejnojmennou divadelní hru, která se v současné době přesto, že v ní hraji já, úspěšně reprizuje. Knihou mého ži-

vota je ovšem *Saturnin* Zdeňka Jirotky, kterou jsem přečetl nesčetněkrát a která mě i ve chvílích, kdy mi nebylo zrovna nejlépe na těle a na duši, vždy dokázala rozesmát a pomohla mi přenést se přes problémy, které jsem v tu chvíli měl.

2. Divadlo

Z vážných rodinných důvodů se teď moc do cizích divadel nedostanu. Vlastně ani moc do toho svého. Snad se mně to podaří dohnat. Jediné, co jsem v poslední době stihl, byla dvě představení mé bývalé studentky Laďky Jančíkové. *3testry* a *Maryša*. Nejenom že jsem zažil dva krásné večery, ale také výborné herecké výkony. Za *3testry* byla navržena na Cenu Thálie. Měl jsem velkou radost. Každý úspěch mých bývalých studentů mě utvrzuje v tom, že jsem neučil zbytečně.

3. Film

Od chvíle, kdy začaly zanikat malé útulné kinosály a nahradilo je popcornové království, jsem přestal na filmy chodit do veřejných zařízení a stáhl jsem se do domácího prostředí k televizi. Háček je v tom, že doma si člověk na film neužije čas. I v důchodu je ho opravdu málo. Tím nechci říct, že jsem nic neviděl. Viděl. Ale nic mě nezaujalo tak, abych to mohl doporučit veřejnosti jako nějakou událost. Jako třeba dříve filmy *Panu učiteli s láskou*, *Přelet nad kukaččím hnízdem*, *Amadeus* atd. Rád mám seriály. Ale ty, kdy člověk na konci seriálu ví, co bylo na jeho začátku. A těch je dnes opravdu pomálu. A tak s láskou vzpomínám na jeden, který mě opravdu uchvátil, *Byl jednou jeden dům*. Výborný scénář autorů Jana Otčenáška a Oldřicha Daňka, skvělé výkony naší tehdejší herecké elity a neméně skvělá režie Františka Filipa.

4. Hudba

Tíhnu ke klasické hudbě, ale to neznamená, že se mi ostatní hudební žánry nelíbí. Jediné, co neposlouchám, je dechovka, hlavně ta zpívaná, čemuž napomáhají, slušně řečeno, „velmi prosté“ texty. Ze starší garnitury zpěváků a zpěvaček jsem rád poslouchal Karla

Gotta, Waldemara Matušku, Marii Rottrovou, Martu Kubišovou, Hanu Hegerovou... V dnešní generaci žádné vyslovené oblíbené interprety nemám. Velice rád si poslechnu písničky od autorského dua Hapka–Horáček, jejich *Rozeznávám* považuji za skvost. Ze zahraniční provenience bych z mnoha dalších vyzvedl práci a dílo Stinga. Jak jako interpreta, tak i skladatele. O klasické hudbě se nerozepisuji, to by zabralo hodně místa.

5. Oblíbené místo v Brně

Samozřejmě ulice Nezamyslova, kde žiji, a Městské divadlo, kde jsem zaměstnán. A jednou za čas stojí za to si udělat procházku od katedrály na Petrově přes Zelný rynek a Starou radnici na Špilberk. Je co vidět. Doporučil bych také návštěvu brněnských kostelů, hlavně těch ve středu města. Je jich hodně a jsou krásné. A když se vám to povede ve vánoční čas, máte o zážitek postaráno. Brno má také nádherné okolí, čehož využívám ke každodenní procházce s naší Madlenkou. (Madlenka je pejsek.)

6. Jídlo

Jsem velice skromný strážník. Nepotrpím si na načančané talíře a speciality podniků. Jsem spokojený s chutně připravenou klasikou. (Moravský vrabec, vepřo knedlo zelo, smažený sýr, paprikový lusk atd.) Velice jsem si oblíbil čínskou kuchyni. Chutné štěstí na Lidické ulici plně uspokojuje mé chutě, a tak jsem jeho častým hostem.

7. Relaxace

Patřím do skupiny, která se nazývá chalupáři. Což znamená, že největší „relax“ prožívám právě tam. I když je tam pořád nějaká práce. To k tomu ovšem patří. Hodně jsem relaxoval sportem. Hrál jsem tenis (velmi špatně, ale o to radši) a jezdím na kole. S tenisem jsem musel aspoň prozatím skončit kvůli operaci zad. Chybí mi. Kolo mi ale zůstalo. Tak mi držte palce, ať to tak vydrží co nejdéle.

Děkuji, váš Láry Kolář.

Kresba: Jaroslav Milfajt

Člověk proti člověku aneb Pravda o zkáze Sodomy

Tak už se nám naplno projevilo období, jehož dny travíme zabalení v teplém vlněném kabátu a noci schoulení pod teplou dekou. Dny se stále více zkracují a slunečního světla ubývá ve prospěch dlouhých večerů. A právě tento čas vybízí nejen k návštěvám divadelních představení, ale také k poklidnému rozjímání nad nimi i nad námi samotnými. Pojďme se tedy i v měsíci listopadu společně začíst do zpráv o minulých inscenacích z našeho divadelního archivu.

„Živly jsou tiši, laskaví beránci proti zlu, které dokáže rozpoutat člověk proti člověku... člověk sám proti sobě.“ Tak znějí slova nejvyššího písaře sodomského Difata, hrdiny hry *Pravda o zkáze Sodomy*, kterou podle stejnojmenného románu Ivana Kříže (1922–2020) z roku 1968 napsal a sám také režíroval Stanislav Moša. Cesta k převedení na jeviště tohoto více než sedmisetstránkového románu však trvala bezmála sedm let. První pokus o adaptaci románu z roku 1983 se Mošovi totiž nepodařilo prosadit, pravděpodobně z důvodu, že se Kříž v období začátku normalizace dostal na seznam zakázaných autorů. Inscenace nakonec téměř zázkramem měla svou československou premiéru 4. února 1989, ještě několik měsíců před listopadovou sametovou revolucí.

Apokryfní biblický příběh o zániku kdysi kvetoucího města Sodomy je zde příběhem modelovým. Vypráví o zneužití ideologie k potlačení lidské přirozenosti, o společnosti, která se sama dobrovolně vzdá své svobody, nechá sebou manipulovat a pěstuje systém postavený na lži a strachu.

Křížův román však neoplyvá dramatickými konflikty a zvraty, jeho adaptace do podoby divadelní hry tak skrývala nejedno úskalí. Režisér proto vnáší do kompoziční struktury hry i složky, které předloha nenabízí. Představují je songy a recitativy, jež lze připodobnit k songům brechtovským, neboť podobně jako ony zde měly funkci shrnující, komentující nebo předznamenávající.

Jevištní tvar se přibližoval k rockovému ora-

toriu s prologem a epilogem. Svou stopáží zabírala hudba téměř polovinu inscenace, nejednalo se však o klasický žánr muzikálu tak, jak si ho představíme dnes (přesto je zde možné hledat kořeny následujícího zaměření Moši k hudebnímu divadlu).

Metaforicky pojaté scéně Emila Konečného dominovala dvouposchodová věž – prosklená vitrína arkýřového tvaru se schodišti – střed veškerého dění. Nezaměnitelný podíl na celkové podobě inscenace měly také vynalézavé kostýmy Ildy Pitrové a choreografie Karla Riegla. Ta se uplatňovala nejen v hromadných výjevech, ale také v pojetí některých figur, jako například v obludně loutkovém pohybu odlidštěného mluvčího církve Zabulóna ztvárněného tehdejším studentem JAMU Tomášem Herfortem. Na závěr nelze opomenout také Jiřího Duška (1924–2023), jenž „v písaři Difatovi nepochybně vytvořil postavu, která se stala ozdobou jeho dosavadního herectví“. Za svůj herecký výkon navíc obdržel od tehdejšího Krajského národního výboru Krajskou cenu.

Od jedné z prvních režii v Divadle bratří Mrštíků, *Domu se sedmi balkóny*, přes *Lakomce* a *Mor* se tak *Pravda o zkáze Sodomy* zařadila k dalším Mošovým inscenacím zkoumajícím různé podoby morálně pochybného jednání nejen jedince, ale i okolního světa. Třebaže se tedy někdy zdá, že některé divadelní hry vypráví o světě dávno zmizelém, jsou svými problémy až překvapivě současné.

Text: Eliška Halodová

Vojtěch Balcar

Za vším stojí láska k divadlu

Jedno typicky pošmourné podzimní odpoledne svým typickým smíchem a dobrou náladou projasnil při příjemném povídání dramaturg Vojtěch Balcar. Prostřednictvím vzniklého rozhovoru se i na vás musí přenést pozitivní energie a elán, s nímž zaujatě mluví o svém vztahu k divadlu. Konkrétně do toho našeho nastoupil na začátku letošního roku, rozhodně se však nejedná o žádného začátečníka.

Jak se rodák z Náchoda ocitl v pětadvaceti letech v dramaturgickém týmu Městského divadla Brno? Můžeš představit sebe a svou dosavadní divadelní cestu, která tě zavedla až k nám?

Za vším stojí láska k divadlu, kterému jsem se věnoval odmala. Když si vybavím jedny ze svých prvních vzpomínek, jde o návštěvy divadla i o pokusy, kdy jsem se doma snažil zreprodukovat vše, co jsem na jevišti viděl. Logicky jsem proto brzy začal chodit na všechny možné dramataky. Až jsem se shodou štěstí dostal na JAMU a shodou ještě většího štěstí, když jsem dostudoval, se uvolnilo místo tady. (úsměv)

Co pro tebe bylo natolik zásadním formativním impulsem, že ses rozhodl věnovat právě divadlu? Máte ho v rodině?

Ani ne. Jsem z rodiny, která je spíš technicky a přírodovědecky zaměřená, třeba na zoologii, chemii a medicínu. Ale máma nás vedla k umění, chodili jsme do galerií, na výstavy i do divadla. Důvod, proč jsem se asi dostal k něčemu, o čem jsem tehdy nevěděl, že je dramaturgie, byl jeden vánoční dárek: dětská knížka *Divadlo nás baví*, která představuje nejvýznamnější díla světové dramatiky. Byl jsem fascinovaný, co existuje za divadelní hry a že existuje Shakespeare, Molière, Ibsen nebo Čechov. A tak se divadlo stalo přirozenou součástí mého života. Když jsem si po gymplu vybíral, kam půjdu na vysokou, směřoval jsem původně spíš k pedagogice, protože se mi zdála praktičtější. Ale nakonec jsem se rozhodl, že zkusím i vysněnou dramaturgii, a když vyjde, má to tak být, když nevyjde, nic se nestane. A ono vše vyšlo. A musím říct, že zatím vše vychází i dál. Nebe mi přeje, abych se divadlu mohl věnovat. (úsměv)

Že šlo o správný krok a pro divadlo máš nejen zápal, ale i talent, se potvrdilo už

za studií na JAMU, kde ses prokázal i jako úspěšný autor divadelních her: absurdní dramata *Kanárci* a *Bublifuk* na motivy díla Václava Havla byla oceněna v soutěži Havlovské aktovky a v Divadle Polárka se coby vítězný projekt studentské startupové výzvy stále hraje tvá interaktivní pohádka na motivy inuitských legend *Akiak aneb Cesta za světlem*. Kde se v tobě vzala touha psát?

Láska k literatuře a psaní šla ruku v ruce s láskou k divadlu. Na JAMU jsme měli předmět Tvůrčí psaní s dramaturgyní Horáckého divadla Bárou Jandovou, která nás vedla k tomu, ať hlavně něco tvoříme, ať už jde o poezii, povídky, nebo hry. Mám pocit, že nejlíp dokážu pojmenovat, co chci říct, právě dramatickou formou. Takže už během studia jsme hodně psali původní texty nebo aspoň výrazně upravovali, přepisovali, adaptovali nebo seškrtávali. Má absolventská inscenace byl Ibsenův *Peer Gynt*, ale protože jsme v rámci naší koncepce s režisérem Michalem Moravcem zjistili, že nejpoužívanější překlad Bruknera a Vohryzka nám nevyhovuje, došli jsme k závěru, že necháme kostru, ale celý text přebásníme a přepíšeme. (úsměv) S Michalem máme i štěstí, že nás oslovují k napsání a uvádění nových her. Při škole jsme spolu pracovali právě v Polárce, hned po škole jsme měli možnost připravit ve Slováckém divadle detektivní komedii *Sherlock Holmes a záhada za oponou* a v půlce září jsme měli premiéru v Horáckém divadle v Jihlavě s historickou absurdní road-movie na jevišti *Velbloud v zemi nikoho* na motivy historické události z Vysočiny. Vše se zkrátka sešlo – vášeň, příležitost a správný čas na správném místě, kdy píšu a ostatní zajímá, co píšu. (úsměv)

Zájem o tvou práci je evidentní, konkrétně u poslední uvedené hry byla posloup-

nost jaká? Napsal jsi ji z vlastního zájmu o specifické téma a nabízel divadlům nebo vznikla na předchozí objednávku?

Zájem vzešel z divadla, ale zadání námětu bylo volné. Chtěli inscenaci, která se bude dotýkat Vysočiny, ale bylo jedno, jestli půjde o historickou událost, osobnost nebo fenomén. S dramaturgem Jardou Čermákem jsme kolektivně hledali a probírali se vším, co jde do Vysočiny zapracovat, a s ohledem na výročí osmdesáti let od konce 2. světové války nám do celku hezky zapadla událost o skautech, kteří najdou na konci války na Vysočině velblouda. Zároveň v sobě příběh ukrývá kouzelnou hodnotu lidskosti v nelehké době, proto nám přišlo, že je ideální ho teď a tady uvést na jevišti.

U řady autorských titulů jsi byl i jejich dramaturgem. S ohledem na zmiňované upravování cizích her, máš tendenci revidovat i své scénáře? A zvládáš z pozice tvůrce, když realizační tým chce text přepsat tobě?

Samozřejmě že bolí, když do textu člověku říznou. (smích) Když jsem byl v Polárce, bolela mě jakákoliv změna, přepis nebo škrty. (úsměv) Ale situace se výrazně pozměnila a vyvinula díky dalším zkušenostem s prací s cizími texty. Když jsme zkoušeli *Velblouda*, odpojil jsem se od pocitu, že jsem hru napsal, protože najednou člověk vidí, že věc, která od stolu v textu vypadala jako skvělý nápad, reálně na jevišti nefunguje a holt se škrtne nebo přepíše. A myslím si, že je to jenom dobře. Takhle konkrétní zkušenost s převodem vlastního textu na jeviště mi dost pomáhá i při přemýšlení nad dalšími scénáři.

Rozptýl v tvé práci je zřejmý nejen co do množství různorodé tvůrčí činnosti napříč žánry, ale i co do vzdálenosti působíš napříč Českou republikou. V rychlém sledu jsi totiž kromě brněnských divadel a zmíněné Jihlavy a Slovákého divadla v Uherském Hradišti spolupracoval i s Divadlem F. X. Šaldy v Liberci a teď píšeš adaptaci pro Divadlo J. K. Tyla v Plzni. Kde se aktuálně cítíš doma?

Léto jsem strávil v Náchodě v Podkrkonoší

na prázdninách u rodičů, což byla zajímavá příležitost k reflektování své pozice v životě. Zatím jsem vnímal, že jsem doma v Náchodě. Ale najednou jsem měl pocit, že jsem tam spíš na návštěvě. Takhle transformace je zvláštní, ale když teď jedu do Brna, kde mám osobní i pracovní zázemí, je to pro mě návrat domů, což vnímám i při cestování po různých divadlech a jsem rád, když se můžu vrátit do bezpečí mezi kolektiv tady v divadle. Je krásné, že má člověk domovskou scénu – myšleno s důrazem na důležité slovo „domovskou“. Najednou začínám Brno cítit jako ten nový domov.

V našem divadle jsi zakotvil v loňské sezóně, kdy ses podílel na přípravě inscenací *Otec* a *Manon Lescaut*, v letošní tě potkala komedie *Lazebník sevillský*. Co pro dramaturga znamená, když se má doinstalovat na zahajovací zkoušku k nové inscenaci?

U dramaturgie je krásné, že s každým projektem i režisérem člověka čeká v rámci dramaturgické pozice jiná práce, ale v základu dramaturg u zkoušení vytváří spojnici mezi inscenačním týmem a předlohou. Měl by být schopen říct, jaké jsou ve hře kontexty, co znamenají, na co odkazují, jak nad nimi inscenační tým uvažuje a jak je v naší koncepci budeme interpretovat. Zároveň dělá dramaturg první oči inscenace a než přijde divák, dává zpětnou vazbu, aby se z koncepce nebo úvahy o textu během zkoušení nevytratila srozumitelnost a tím byl divácký zážitek takový, jaký inscenační tým chtěl.

V jakém stadiu popsaných kroků se právě zkušební proces nachází? (Rozhovor vznikl na konci září, pozn. aut.)

Teď jsme ve fázi, kdy se poprvé staví situace. Hra je z 2. poloviny 18. století, proto řešíme, co měly znamenat určité věci, které se ztratily v čase. Zkoušení je krásné, protože komedie vychází z improvizálního divadla komedie dell'arte. I při zkoušení se vymýšlí spousta vtipů, hra košatí a vzkvétá, pro nás dnes nesrozumitelné věci ustupují novým situacím, vtipům a kontextům. Mám velkou radost, jak se *Lazebník* vyvíjí,

S Klárou Latzkovou v hledišti Činoherní scény během zkoušení *Otce*

a věřím, že diváci rozhodně nebudou zklamáni, když na tento klasický francouzský titul přijdou.

Část diváků si možná pod oním názvem představí stejnojmennou operu. Můžeš daný kontext uvést na pravou míru a prozradit, na co se může těšit divák v našem podání, když přijde počínaje listopadem na *Lazebníka sevillského*?

Děláme původní francouzskou činoherní komedii plnou zápletek, kterou napsal Pierre-Augustin Caron de Beaumarchais. Že jde o výbornou komedii, dokazuje fakt, že o hry s lazebníkem Figarem je stále velký kulturní zájem, ať jde o Mozartovu operu *Figarova svatba*, nebo podle původního námětu hry na operní jeviště převedeného Rossiniho *Lazebníka sevillského*. A přestože dnes Mozart a Rossini žijí ve všeobecném povědomí víc než originální hry, původní činoherní komedie mají zase obrovské kouzlo ve výborném slovním humoru, kte-

rý se v operách s ohledem na hudební kvality vytrácí. Pokud k nám na Činoherní scénu tedy přijde divák, který byl už předtím na Rossinim, pozná nové kvality *Lazebníka sevillského* i kouzlo, které očarovalo velikány operního světa, jako byli Mozart nebo Rossini.

Co rád děláš a čím se bavíš, když se zrovna nebavíš děláním divadla?

Objevil jsem nově vášeň v nakupování a pěstování květin. Ve svém jednopokojovém bytě hromadím pokojové rostliny, a když si chci odpočinout od písmenek, vtipů a herců, uklidňují mě všechny malé rostlinky, které na parapetech po bytě mám. (úsměv)

Děkuji za milý rozhovor a přeji, ať vzkvétá nejen tvá zahrádka, ale i tvá divadelní práce!

Text: Kateřina Vižďová

Matěj Hampl

Překvapilo mě, jak je to tady přátelské

Do angažmá v Městském divadle Brno nastoupil teprve nedávno a rozšířil tím tým našich skvělých korepetitorů. Umělců, kteří sice nejsou na jevišti ani vidět, ani slyšet, ale žádné nastudování hudební inscenace se bez nich neobejde. S Matějem Hamplem jsem si povídal o tom, jak se dostal ke korepetování, o tom, co všechno ještě studuje, a v jakých dalších hudebních formacích jej můžeme ještě zahlédnout.

Matěji, jak to všechno začalo? Kdy sis poprvé sednul ke klavíru?

Úplný počátek nebyl u klavíru, vždycky jsem chtěl hrát na bicí. Mám staršího brácha a ten začal na klavír, tak se pořídil domů klavír. Jelikož jsem byl malý, u bicích bych nedosá-

hl ani na šlapky a klavír už doma byl, tak jsem začal taky na klavír. Nebyl jsem žádné zázračné dítě, nešlo to hned. Pak asi v devíti přišly i bicí, ale klavír zůstal. Hrál jsem dál a šel jsem na osmileté gymnázium, ale tam mě to vůbec nebavilo. A vzhledem k tomu, že

jsem pořád hrál na ten klavír a dostal jsem se do ústředního kola soutěže, řekl jsem si, že by konzervatoř možná nebyla úplně špatný nápad. Jezdil jsem do Brna na přípravu za paní profesorkou Horákovou, která mě v této myšlence podpořila, a tak začala éra konzervatoře. V prvním ročníku však přišel covid, takže jsem si toho prostředí moc neužil, ale to mi nijak nevadilo. Já si doma cvičil, jak jsem potřeboval.

Klavírista vlastně tráví hodně času za pianem, to je asi takový osamělý život, ne?

Je to tak, ale mně to vlastně vůbec nevadí. Společenské akce nijak zásadně nevyhledávám. Hrál jsem v zábavových kapelách a na plesech vlastně hraju pořád, ale že bych tam šel dobrovolně tančit, to teda nikdy. Já jsem obrovský pohybový antitalent.

A kde se na cestě ztratily ty bicí?

Neztratily, pořád působím v lokálních kapelách a mám to jako zábavu. Neberu to tak, že bych dělal nějakou velkou muziku, ale mám to jako odreagování. Někdo chodí na pivo, já si jdu zahrát s kapelou.

Kdy přišla myšlenka, že tě klavír bude opravdu živit?

Nad tím přemýšlím dodnes, jestli to je to pravé. Korepetice jsem měl rád vždycky, i když jsem je vlastně nikdy moc necvičil, měl jsem rád adrenalin hraní z listu na hodině. Což bych tady asi neměl říkat. *(smích)*

Naopak, to je velmi zajímavé.

No, přivodil jsem si tím samozřejmě pár nepříjemných situací, ale vybudoval jsem si tím rychlé klavírní reakce. Prostě přijdou noty na pult a já musím rychle něco zahrát. Konzervatoř byla víceméně klasická záležitost a já nejsem ten typ, co by přišel domů a poslouchal třeba Bacha. Ale jak jsem hrál s kapelami, tíhnul jsem pořád k populární muzice. A tam začaly i první doprovody ke zpěvu. Musím zmínit úžasnou osobnost pana profesora Aleše Podařila, kterého jsem měl na Intonaci, rytmus a sluchovou analýzu. Hned na první hodině mi řekl: „Nemůžeš jenom číst kuličky, musíš vědět, co hraješ, aby to byla hudba. Tady ti dám list s akordovými značkami a hrej.“ Což bylo teda hození do vody. Měli jsme spolu spoustu debat

a díky němu a díky kamarádovi Martinu Štěpánkovi, který je varhaník, jsem se to začal učit. To byli moji dva mimoklasičtí inspirátoři, ke kterým stále tíhnu. A ti mě přivedli i k tomu doprovázení.

To skutečně vypadá, jako by ses na dráhu korepetitora soustavně připravoval. Co je podle tebe pro korepetitora důležité?

V první řadě by měl perfektně znát to, co korepetuje. Nedávno jsem hrál na koncertu a byla tam paní profesorka, která mi řekla, že bych měl umět i dechové a hlasové techniky, abych dokázal zpěvákovi poradit. Někdy člověk dostane výtah šíleného orchestrálního kusu a musí umět vybrat ty správné tóny, které zpěvákovi zahrát. Zrovna jsem si zapsal na JAMU Zpěv, abych si zlepšil intonaci. Korepetitor by měl mít pochopení pro zpěváka, mít rytmické citění, protože o tom to často, hlavně v muzikálech, je. Taky být pohotový, protože se věci na zkouškách rychle mění, k čemuž se váže umění hrát podle dirigenta a ctít jeho vizi. To je disciplína sama pro sebe.

Cítíš rozdíl v práci na zkoušce, kde je celý ansámbl, režisér, sólisté, dirigent, a oproti tomu na sólových korepeticích jen pro zpěváky?

Zásadní rozdíl je, že při sólové korepetici člověk hraje víc pěveckých melodií, taky nemá dirigenta, takže si to řídí tak nějak po svém. Zatímco na té hromadné musí být úplně jinak připravený. Mně by bylo docela trapné, kdyby dirigent, režisér, dramaturg, celý herecký soubor tam stál a já se jim snažil zahrát něco, co nemám nacvičené. Na korepetice řekneme populárnější hudby se často nahlíží trochu shora, takže jsem byl po příchodu do divadla zvědavý, jaké to tady bude. Přišla Jarka Michalíková *(korepetitor-ka MdB, pozn. aut.)* a bezchybně v tempu na 150 % zahrála od začátku do konce tak, že jsem zůstal stát s otevřenou pusou. Najednou pro mě byla mnohem víc než nějácí profesoři na konzervatoři.

Bylo něco, co tě překvapilo, když jsi přišel do Městského divadla Brno?

Překvapilo mě, jak je to tady přátelské. Já přišel v čerstvých dvaceti letech, takže jsem

Na zahajovací zkoušce k muzikálu *Winton*

čekal, že na mě nebudou dbát, že přece tady paní herečky se dvěma Tháliemi nebudu říkat, co má jak zpívat, ale oni mi důvěřovali a byli vděční, že s nimi hraju, a to mě překvapilo hodně. Prostě takové milé domácí prostředí.

Kde tě můžeme vidět nebo slyšet nějaké tvé projekty?

Můj nejhlavnější projekt je teď kapela VeHi-Ba z Brna. Stojí a padá na Veronice Bartošové, naší zpěvačce, která s kytaristou Alešem Vosáhlem začala skládat písně, a postupně se přidala basa, bicí a teď ještě já s klávesami. 23. 10. jsme měli v Café Práh křest desky. Verča je romsko-kubánského původu, takže má sklony k takové trochu latině, zároveň je tam pořád písničkářství. Je to trochu funky, s hamondkama zase víc rock a občas folk. A pak bych se rád zmínil o projektu *Perly muzikálu*, na kterém pracujeme s Rastou Širilou a Lindou Milotovou od nás z divadla.

Chystáme muzikálové koncerty, jenom klavír a zpěv.

Máš nějaké záliby, koníčky? Co děláš, když nehraješ?

Já jsem si na konzervatoři nebyl jistý klasikou, tak jsem si řekl, že zkusím ještě jinou školu. Uvažoval jsem o právech, ale nakonec jsem šel na Mendelovu univerzitu. Šel jsem na přijímačky a v páťáku na konzervatoři paralelně nastoupil ještě na Mendelku na ekonomii. Nikomu jsem to neříkal, stejně mě za půl roku vyhodí, myslel jsem si. Jenže za půl roku mě nevyhodili, ani za rok mě nevyhodili, teď nastupuju do bakalářského ročníku, pořád mě nevyhodili. Tak to plánuju dokončit. Teď jsem přišel z hodiny Obchodního práva. Ještě mám rád moderní technologie, s umělou inteligencí si notuji už nějaký čas. Teď teda hlavně kvůli studiu. Mám rád zpracovávání dat, v rámci odborných praxí dělám stážistu na Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže na oddělení hlavního ekonoma a můj táta je programátor, takže o společná témata není nouze. Ještě mě napadá, že mezi mé velké a často nepochopené záliby patří tvorba Františka Ringo Čecha. Od textů, knih, divadla až po obrazy – politické angažmá bych z tohoto výčtu raději vynechal. Psal jsem to tehdy do zálib v rámci přihlášky na konkurz do divadla a jako jednu z mála informací i do životopisu na JAMU. Klub „Ringologů“, jehož jsem předsedou a jediným členem, patřil k zásadním věcem, které byly předmětem určité pozdější nevole...

Kdybys mohl říct, co je teď aktuálně před tebou?

Právě teď muzikál *Winton*. Ale jinak je můj největší projekt udržet si status quo – studium na JAMU, studium na Mendelce a práci korepetitora v MdB, což je vtipně říkat, neboť jsem ještě nedávno netušil, že tyhle ruce budou někdy pracovat. (smích) Ale to je tak příjemná činnost, zvlášť když se hraje krásná muzika, že to ani jako práci vlastně nevnímám.

Moc děkuji za rozhovor.

Text: Miroslav Ondra

Napsali o nás

Kluci jako skuteční profíci. Sázka na „rokenrol for jů“ vyšla

Jana Soukupová | 9. květen 2025 | MF Dnes – Brno a jižní Morava

Muzikál *Šakalí léta* podle filmu Jana Hřebejka a Petra Jarchovského z roku 1993 probrouzdal v úpravě Miroslava Hanuše už nejedno české jeviště, pod nímž si mnohý divák jistě alespoň v duchu zpíval neznámější „fláky“ Ivana Hlase, na kterých původní snímek podle povídky Petra Šabacha stál především.

Ačkoliv film neměl kromě písniček a ještě snad Josefa Abraháma v roli tatínka hlavního chlapeckého hrdiny moc co nabídnout, protože příběh byl nepříliš originálním spojením hudebních čísel, tehdejšího ducha ještě neokoukané svobody dokázal vyjádřit dobře. A jeho úspěch stál i na ztvárnění iniciačního momentu pražské chlapecké party, do které vtrhne tajemný Bejby coby rokenrolový a potažmo životní vzor. Právě proto se písně i děj, odehrávající se kolem sovětsky příšerné stavby dejvického hotelu International na konci 50. let, dočkaly svého dalšího nastudování v Městském divadle Brno (MdB), kde se režie ujal Stanislav Slovák a s ním celá profesionální parta.

Již stabilní práce s dětskými herci umožňuje

obsadit role dejvických kluků aktéry, kteří zvládnou obtížné činoherní, taneční i zpěvní party jako skuteční profíci. V premiérové alternaci tak naprosto vyrovnaným výkonem zazářil Kryštof Helbich v ústřední chlapecké roli školáka Kšandy, zatímco u dalších, především dospělých představitelů nebyly jejich dobré výkony vlastně už nijak překvapivé. Což platí jak pro skvěle disponovaného Kristiana Pekara coby Bejbyho, tak pro Lucii Bergerovou v úloze hotelové zpěvačky Milady. Otce Jindřicha Prokopa pojal Aleš Slanina spíše jako komicovou postavu, popravdě je však těžké si představit jakéhokoliv dalšího Josefa Abraháma, který této postavě odvoděného policajta dodal ve filmu i lidský rozměr. Jeviště soustředěné na velká muzikálová čísla s bohatou výpravou a scénou mnoho prostoru pro nitertný výkon vlastně ani neposkytuje. Svými babičkovskými „výšplechty“ se tak nakonec asi nejvíc prosadila Erika Kubálková jako koncentrákem a stářím psychicky poznamenaná stařenka Juříčková, která však neztratila vtip ani lidskou moudrost.

Rokenrol navzdory socialismu

Lukáš Dubský | 6. květen 2025 | divadelni-noviny.cz

(...) Inscenace Stanislava Slováka je silná hlavně v davových scénách, které jsou vystavěny opravdu energicky, za všechny jmenujme Bejbyho vstupní scénu s ikonickou písní *Jednou mi fotr povídá*. Lví podíl na tom má propracovaná choreografie Hany Kubinové a hlavně orchestr pod vedením Tonyho Marka. Scéna Jaroslava Milfajta stupňovitě přechází do hlediště, zadní část tvoří výtvarně stylizované panorama Dejvic s dominantou hotelu International, emblematické budovy socialistického realismu.

Herecky představení táhne především Šimon Fikar v roli číšnického učně Edy, ale i další mladí interpreti ukázali, že si s náročnými rolami dokážou poradit – jmenovitě Elena Juráčková v roli Aleny Prokopové či Kryštof Helbich jako Kšanda. Aleš Slanina

využil v roli nešťastného Jindřicha svůj komický talent, zároveň ale vytvořil postavu, jejíž obavy a vrtochy divák dokáže pochopit. V roli Tety Juříčkové se přesným pointováním vtipných hlášek blýskla Erika Kubálková. Kristian Pekar je do role Bejbyho typově vhodně obsazený, zaujmou i jeho elvisovsky vybroušené taneční kreace.

Popularita filmové předlohy i hlasových písní dává tušit, že *Šakalí léta* budou v Brně diváckým hitem. Je ale sympatické, že nová inscenace nesází pouze na nostalgii, po níž je dnes poptávka, ale místy zahraje i na vážnější strunu. To se projevuje především v notoricky známém songu *Na kolena*, který Fikar se Slaninou nezpívají jen jako reflexi osobních traumat a neúspěchů, ale také jako obžalobu celého režimu, který každou svobodnou myšlenku udusil hned v zárodku.

Křídla 2024/2025

Divácká anketa

1. **Nejoblíbenější herec (vypište jméno):**

2. **Nejoblíbenější herečka (vypište jméno):**

3. **Nejoblíbenější inscenace činoherní (zakřížkujte):**

- ☐ Robert Harling / *Ocelové magnolie*
- ☐ Karel Poláček, Jan Šotkovský, Mikoláš Tyc / *Bylo nás pět*
- ☐ P. Tomeš, M. Ondra, S. Slovák, J. Šotkovský / *Až na ten konec dobrý*
- ☐ Florian Zeller / *Otec*
- ☐ Vítězslav Nezval / *Manon Lescaut*

4. **Nejoblíbenější inscenace hudební (zakřížkujte):**

- ☐ Benj Pasek, Justin Paul, Steven Levenson / *Drahý Evane Hansene*
- ☐ John Dempsey, Dana P. Rowe / *Čarodějky z Eastwicku*
- ☐ Zdeněk Merta, Stanislav Moša / *Pohádka o živé vodě*
- ☐ Petr Šabach, Ivan Hlas, Petr Jarchovský, Jan Hřebejk, Miroslav Hanuš / *Šakalí léta*

5. **Nejvýraznější tvůrčí počín (u jedné inscenace zakroužkujte jeden zvolený umělecký obor z uvedené nabídky):**

Ocelové magnolie / překlad – scéna – kostýmy – hudba – projekce – plakát

Drahý Evane Hansene / překlad – hudební nastudování – scéna – kostýmy – choreografie – projekce – plakát

Čarodějky z Eastwicku / hudební nastudování – scéna – kostýmy – choreografie – plakát

Bylo nás pět / scéna a kostýmy – hudba – pohybová spolupráce – plakát

Pohádka o živé vodě / libreto – hudba – scéna a projekce – loutky – kostýmy – choreografie – design zvukových efektů – plakát

Až na ten konec dobrý / scénická hudba – scéna – projekce – kostýmy – pohybová spolupráce – plakát

Otec / překlad – scénická hudba – scéna – kostýmy – plakát

Šakalí léta / hudební nastudování – scéna – projekce – kostýmy – choreografie – plakát

Manon Lescaut / hudba – scéna – kostýmy – plakát

Nevybrali jste si v páté kategorii nic z nabízeného výčtu? Zde je prostor pro Vaše další návrhy:

.....

Svižná choreografie k muzikálu Šakalí léta je dílem Hany Kubinové, režie Stanislav Slovák

Hlasujte v divácké anketě Křídla a oceňte výkony těch, kteří si to podle Vás zaslouží nejvíce! Hlasovat můžete vícekrát, ovšem na stejné jméno a kontaktní údaje může být odevzdáno maximálně 10 hlasů (větší počet nebude při výsledném sčítání započítán), a to pouze prostřednictvím tištěných hlasovacích lístků, které najdete v každém vydání časopisu Dokořán, ve foyer Činoherní a Hudební scény či na pokladnách MdB. Výsledky ankety vyhlásíme v lednu 2026 během slavnostního předávání cen.

Vyhrát však můžete i Vy! Pravidelně budeme losovat z odevzdaných anketních lístků šťastlivce, kteří od nás získají věcné ceny. Proto, prosím, vyplňte také Vaši e-mailovou adresu a telefon, abychom se s Vámi mohli spojit.

Jméno:

E-mail:

Telefonní číslo:

Anketní lístek vhod'te do schránky ve foyer Činoherní či Hudební scény nebo v centrální pokladně MdB či zašlete poštou nejpozději do 31. 12. 2025. Děkujeme!

Městské divadlo Brno

Lidická 1863/16, 602 00 Brno, +420 533 316 360, predprodej@mdb.cz

Připravujeme

Gordon Greenberg
Steve Rosen

DRÁKULA

děsuplná komedie
režie Stanislav Slovák

Gotický román, chcete-li horor, Brama Stokera *Drákula* vyšel poprvé v Londýně roku 1897. Šlo o první velké literární zpracování upíří tematiky, které v následujících desetiletích svým vřhlasem několikanásobně předčilo svého autora. Irský spisovatel a divadelní kritik Bram Stoker se celý život zajímal o okultismus, mystiku a neviditelné síly, které podle jeho přesvědčení ovlivňují lidský osud.

Doba viktoriánské Anglie byla poznamenána prudkým vědeckým a technickým pokrokem, jenž přinášel nejen nové poznání, ale také nejistotu a strach. Věda a rozum narážely na své limity a právě z této trhliny mezi racionalitou a iracionálním vyrůstá i Stokerův *Drákula*. Román je nejen příběhem o upírovi z Transylvánie, ale také alegorií střetu starého a nového světa – mezi temnotou minulosti a světlem moderní doby.

Stokerovými současníky byli například Robert Louis Stevenson, autor *Podivného případu Dr. Jekylla a pana Hyda*, či Oscar Wilde s *Obrazem Doriana Graye*. Všichni tito autoři sdíleli fascinaci dvojí lidskou přirozeností, vnitřním rozkošem mezi dobrem a zlem a obavou z morálního úpadku společnosti. *Drákula* na tuto linii navazuje, avšak rozšiřuje ji o motiv cizoty, erotické fascinace, ztráty kontroly a temného přitažlivého nebezpečí. Román je psán formou deníkových záznamů, dopisů a novinových výstřižků, což mu dodává zvláštní dokumentární věrohodnost. Čtenář či divák se tak stává svědkem postupného odhalování zla, které se nepozorovaně šíří do středu civilizace – do srdce Londýna. Právě tato forma umožňuje vyprávění působit intimně a současně znepokojivě, jako by se události mohly skutečně stát.

Vše výše zmíněné je pravda, zároveň jsou to ale informace, které pro naši letošní silvestrovskou komedii nejsou zcela podstatné. Kultovní román inspiroval stovky filmů, muzikálů i divadelních adaptací. Teď přichází jeho nejnovější a nejdůležitější verze – *Dracula: A Comedy of Terrors*, bleskově rychlá, důvtipná a neskutečně zábavná komediální verze klasického příběhu o nesmrtelné vášni, krvi a společenských konvencích.

Autory textu jsou Gordon Greenberg a Steve Rosen, dvojice, která má na kontě řadu úspěšných adaptací klasických děl. Jejich rukopis poznáte na první pohled: kombinují inteligentní humor, bleskové tem-

po a hravou práci s herectvím – pět herců tu zvládne odehrát přes patnáct postav. Greenberg, zkušený režisér z Broadwaye i londýnského West Endu, je zároveň spoluautorem scénáře i režie. Jeho partnerem v psaní je Steve Rosen – herec, dramatik a textař známý svým citem pro situační komiku a improvizaci.

Hra měla premiéru v New Yorku v roce 2023 na scéně New World Stages. Tam si získala diváky i kritiky svým tempem, hereckou virtuozitou a schopností udělat z gotického hororu chytrou a odlehčenou zábavu. Následně byla i na jaře v roce 2025 uvedena v Londýně a nyní ji tedy v překladu **Zuzany Čtverákové** čeká česká premiéra. Režisér **Stanislav Slovák** obsadil do čtyřlístku herců, kteří musejí odehrát všechny postavy příběhu, **Alžbětu Janíčkovou**, **Andreu Zelovou**, **Jiřího Daniela** a **Martina Mihála**. **Richard Pekárek** se pak představí v roli titulní. Pro české uvedení vznikne zcela originální scéna ve spolupráci **Christopha Weyerse**, **Petra Hlouška**, který má na starosti projekce, a **Jaroslava Milfajta**, jenž se postará o loutky. Kostýmy pocházejí z dílny **Andry a Adély Kučerových**. Významný podíl na inscenaci mají i autor pohybové spolupráce **Martin Pacek** a hudební skladatel a autor všech zvuků a ruchů **Lukáš Janota**. **Stanislav Slovák** je ve spolupráci s dramaturgyní **Klárrou Latzkovou** také autorem úpravy českého uvedení.

Silvestrovská komedie *Drákula* převrací známý příběh naruby – místo děsu přináší smích, místo temnoty třpytivou parodii. Pohrává si s aktuálními společenskými konvencemi, genderovými rolemi i popkulturními odkazy a servíruje divákům večer plný proměn, gagů a nečekaných zvratů. Pokud čekáte hrůzu, připravte se na záchvaty smíchu. **České premiéry proběhnou 13. a 31. prosince na Činoherní scéně.**

Text: Klára Latzková

Nepřehlédněte

KOMEDIE & PARTY aneb již 25. SILVESTRPARTY v MdB

V minulém čísle jsme vás na tomto místě upozorňovali na začátek prodeje Ročního abonmá na rok 2026. Než však do onoho nového roku plného nových nádherných divadelních zážitků vstoupíme, čeká nás jeden důležitý divadelní rituál neodmyslitelně spojený s koncem kalendářního roku. Pokud se třeba v kalendáři poněkud ztrácíte a snad při pohledu z okna ani nevěříte, že už je to zase tady, pak vezte, že silvestr je skutečně opět přede dveřmi Činoherní scény a hned za nimi na vás letos bude číhat děsuplný hrabě Drákula, který se postará o strhující krvelačnou legraci v úvodní části večera. A hned po skončení slavnostní silvestrovské premiéry komedie **Drákula** bude následovat tradiční all inclusive program s jídlem, pitím, hudbou a skvělou zábavou na **Silvestrparty**, kterou už celé čtvrtstoletí připravujeme ve spolupráci s partnerskou reklamní společností SNIP & CO.

Cena vstupenky, respektive místenky činí 3 526 Kč a již nyní jsou v prodeji na komerčním oddělení divadla či online na webu www.mdb.cz.

V příštím čísle

- Představíme další nové kolegy Markétu Bílkovou a Patrika Možíše.
- Ohlédnutí za premiérou *Lazebníka sevillašského*.
- Oslavíme jubileum Láryho Koláře.
- Představíme nové uvedení muzikálu *Les Misérables (Bídníci)*.
- Rozhovor s Jiřím Danielem.

Mediální partneři

RENGL

DOKOŘÁN listopad
2025

Městské divadlo Brno

Ředitel:

Stanislav Moša

Lidická 1863/16, 602 00 Brno

Tel.: +420 533 316 320

+420 533 316 360

www.mdb.cz

Šéfredaktorka:

Klára Latzková

Výkonná redaktorka:

Lenka Kovářiková

Tisková mluvčí:

Kateřina Vižďová

Grafická úprava:

Jitka Hloušková

Periodikum registrováno
pod číslem MK ČR E 12150

309. číslo

Vydalo MdB

za finanční podpory

Ministerstva kultury ČR

Uzávěrka: 24. 10. 2025

Náklad: 5 200 ks

Foto: Nikol Wetterová,

Tino Kratochvil, Jof Kratochvil

Titulní strana:

Nikol Wetterová

Pierre-Augustin Caron de Beaumarchais

LAZEBNÍK SEVILLSKÝ

slavná komedie o sluhovi s ostrovtipem jako břitva

režie Stanislav Moša

Světová premiéra 18. a 19. října na Hudební scéně

Daniel Kyzlink Luděk Kašparovský

WINTON

muzikál režie Petr Gazdík